

Hulda och Hjalmar

På blomsterklädd kulle satt Hjalmar och badom forntida
bragder engång! Och rosornas kaller och liljornas blad sig bu-
gade djupt för hans fäng. Och foglarna fottu så tysta på träden
som gyllende axen på gungande säden. De nickade bifall.
Och värvindens fläkt mildt smekte hans panna hans brigis-
ka drägt.

2. Och hela naturen löryngrad och skön, för ynglingens tjuvan-
de syn. Med nyflettad blomkrans och värmantel grön, nu log som
en långtande brud. Och ärans och glädjens och kärlekens minne
De höllo sitt faglos för ynglingens.

3. Då nalkades Hulda och drömmen försvan för ynglingens tju-
sande syn. Han såg endast henne såg rädslans som brän-
lik purpur på snövit hyn. Han kyste en tår från det
strålände öga. Han tår kyste på striden och världen
ju föga. Lycksalig han sjönk i den tillbeddes fann han
glömde bort ära och ryktelse och namn.

4. Du älskar mig Hulda och jorden mig här blän rofor på dag
perlans ftig. Der älskar mig Hulda och sällheten är ej mera än
främling för mig. Så swär mig dock Hulda vid himlen som
lär oss, att aldrig mig svika hvant ödet än för mig, att vara mig
trogen i lif och i död. Ett älska din Hjalmar i lust och i nöd!

5. Min Hjalmar sad Hulda med ljuf melodier, och tillslöt han
mun med en kyss. Hur ofta jag sagt dig, jag trogen skall
bli. Detsamma jag svor ju nys, så swär jag dig Hjalmar
vid himlen som hör mig. Ett aldrig dig glömma hvant
ödet än för dig. Ett blott för min Hjalmar jag klar mig
till Brud, och sviker jag edens så straffe mig Gud.

6. Och sjunker var solen och fullmånen lo, så mild mot
vårt älskande par kring kullen. Ren aftonen sin
dinslöjja drog, men ännu de sutta, der kvar. Dock mäs-
te till olika hyddor de wandra. Men svoro nu högt att
bli trogen hvarandra. Och hulda hon lofvar att möta
sin vän: Urid mesta dags skymning på kullen igen:
7. Så lefde den lycklige hjälmar en tid, och sommaren flydde
sin kos. Med sommaren flyde hans pyllende tid: Lik dalens
förvissnande ros, men då utbrast krigets förhärjande låga. Från
sörjande mö måste hjälmar nu tåga i hämnad; och hulda i
kärlekens glöd. Hon svor honom trohet i lif och i död.
8. Ett år var han borta, och fridens olif det växte i riket på nytt,
slut var nu det grymma, de blodiga frukter. Sags jorden sig
smyska: Då skyndade hjälmar sig hem för att trycka sin lams-
tande Brud till sitt trofasta bröst. Att lyta dess saknad i sä-
het och tröst.
9. Helt nära hans hem kom den äldrige sven gångande
och tryckte hans hand, välkommen behjertade yngling igen
från friden och främmande land. Tänk sven sad hjälmar
men, hur mår min flicka. Jag ilar till henne, och snart
skall hon blicka, med himmels förfjusande ögon på mig, du
hindrar mig sven jag begriper ej dig!
10. Sven tog i betset och ryckte hans häst: Den ystas tillbaka
ett steg, jag fruktar du bliv ingen välkommen gäst, här stad-
made hjälmar och teg, lemna dig yngling vid mod för att hö-
ra en helsning kan störa vet du att skön hulda försträck-
liga bud. I dag är den sone sebastians brud!
11. O himmel! o afgrund! röt hjälmar och slog förtoiflad
stäl hanskas i hov, men endast du väntar och träffar
dig, nog och dö för den äldriges rop i spårsträck han red
till den trolösa, hulda. Der fönsterna voro med blom-
kransar pryddas, och taket gaf jenslud af gästernas
sång. Och harpor och begare klang på en gång.

Har inträdde hjälmar i krigare skrud. Och har-
porna tysnar med hast. Förgrummad han går mot
sin trolösa brud. Och griper i brudkronan fast han
slet den urldt ur det mörkbruna håret. Så blek.
som låge hon redan på bänen satt hulda med död-
skräck och blyfande arm. Fördäde älskarens hämma-
de arm.

Brudgummen han höjde mot hjälmar sitt svärd.
Men hjälmar han höjde och sitt. han ropte o usling
blott du är du värd mitt svärd biter, biter än ditt
Som lejon kämpade nu med varandra. för lifvet
stred en och af hämol stred den andra som äldlyste
ögonens gnistrande par. Men segern än oviss och oaf-
föd var.

Ung hjälmar han stötte sin klinga med hast, i ho-
stade motståndarens bröst. Men denne ut honom ren
döds faret bragt. och blek och med kraslande röst. Gjök
unglingen ned vid förhädelskans sida. som aldrig up-
hörde att gråta och gvida. När hon på den döende
älsklingen såg så skön som en afhuggen järnek han
låg.

Ove mig! Ove mig! min hjälmar jag svekt. hon
ropte och henderna vred. Ett swärja är lätt men det är
ingen lek. att få trolöst bryta sin ed. Och samvetet läg-
rade sig kring dess hjerta. och innan tre dagar hon
dog utaf smärta. Vid sidan af hjälmar hon jorda-
des då. Ett brudpar i grafven de blevo ändå.

Hvar gång säger jagan när midnatten har sin
dimslöja öfver jorden betäkt, och skylt den med vin-
gares par går hulda i silfvervitt dräkt kring kullen der
ofta med hjälmar. Der ofta med hjälmar han sut-
tit just der hon gjordt eden hon så trolöst har brutit
hon suckar och klagar så ängslig och blek. Ove mig! Ove mig!
min hjälmar jag svekt.

71

70:VI